

På RÆSONs Årskonference lørdag d.28/11 2009 diskuterede Leif Beck Fallesen, Børsens chefredaktør, den økonomiske situation med Stig Ørskov, chefredaktør på Politiken. Ordstyrer var RÆSONs udgiver Clement Kjærsgaard. Diskussionen blev transkriberet af Christian Wei Nørgaard - den følger her i fuld længde:

Leif Beck Fallesen og Stig Ørskov til RÆSON: Opturen er en boble - Verden er på vej mod en ny krise

”Min opfattelse er, at vi har en aktieboble nu. Om den er ved at briste er en anden diskussion. Mit udgangspunkt er at den er steget 50 procent, og i nogle u-lande 70-80 procent, siden marts måned - det kan jeg ikke se nogen rationel begrundelse for, der er i hvert fald ikke en forbedring af verdensøkonomien eller virksomhedernes indtjening i den periode.” – BECK FALLESEN

KJERSTGAARD: Du kan starte med at fortælle os mens Leif tager sin mikrofon på. Denne her nyhed fra Dubai: Hvad er risikoen for at der er flere skeletter i skabene rundt omkring? At der ikke er rensset grundigt nok ud i den finansielle sektor og at der venter os nogle MEGET ubehagelige overraskelser over det næste år?

ØRSKOV: Det korte svar er JA, der er flere skeletter rundt omkring i skabene. Vi ser nu at de lån, som ikke har nogen forretnings-idé bag sig, ikke kan tilbagebetales. I Dubai har man har investeret 60 milliarder dollars uden nogen som helst ide om hvordan man kan få forretning ud af det, så man ville kunne tilbagebetale pengene til de banker man har lånt dem af. Og det er selvfølgelig ikke det eneste sted vi ser det. Det, vi skal holde os for øje, er, at verdensøkonomien gennem det sidste år er kommet på fode igen ved hjælp af massiv statsstøtte. Der er pumpet massive mængder af likvide midler ind i verdensøkonomien gennem finanspolitiske lempelser og enormt lave renter samt ved at centralbankerne simpelthen køber obligationer op i øjeblikket. Og det er klart, at så længe man bliver ved med at holde hånden under de oppustede værdier, vil de dårlige lån ikke afsløre sig. Det er det, vi ser herhjemme også. I meget mindre skala er historien om Dubai den samme som historien om Parken. Parken har krampagtigt forsøgt at holde fast i forestillingen om at de investeringer de har gjort i Italien og i Billund har den værdi, men har nu bogført dem til at det har de IKKE, og når

man så skal tilbagebetale de penge, man har lånt til at købe oppustede værdier, er det klart at der kommer nogle tab. Så vi kommer til at blive ved med at se de her tab. Det store spørgsmål er nu: Hvor mange flere dårlige lån er der rundt omkring og hvor meget kan man holde hånden under dem?

KJERSTGAARD: Leif, er du enig i den vurdering?

BECK FALLESEN: Jeg vil lige starte med at sige, at Dubai ikke er et rigt land. Dubai har faktisk ikke olie eller værdier i sig selv, de har lånt pengene lidt højere oppe i golfen hos Abu Dhabi, det er måske derfor der bliver FUNDET en arabisk løsning. [...] Så jeg vil gå en helt anden vej. Det der interesserer mig, og som vi bliver påmindet om af Dubai, er, at usikkerheden er steget. Jeg sidder selv i en tænketank som hedder Euro 50: da vi mødtes i forrige weekend var formanden for den europæiske centralbank Jean-Claude Trichet tilstede og han håbede på en normalisering - forstået på den måde, at alle de modeller, de bruger alle sammen, smeltede ned i marts. De bruger fem-syv forskellige modeller på, hvordan det finansielle økonomiske system virker, og ingen af dem virkede. Her for 10 dage siden var de begyndt at virke igen, og det opfattede Trichet som et udtryk for normalisering.

Men tilbage står selvfølgelig den meget store usikkerhed. Selvfølgelig ligger der stadig dårlige lån rundt omkring.

Dubai her går tilbage til den GAMLE krise, mens jeg er meget mere bekymret for hvad der fremover vil komme af uforudset ting. Det er ikke noget uforudset over det, der er sket nede i Dubai - selvom det kan undre, at det varede så længe inden lige præcis dét projekt faldt sammen. [...]

KJERSGAARD: Så du laver en distinktion, du siger at det vi ser, er en del af det gamle problem og at du er mere bange for det nye?

BECK FALLESEN: Ja, det er en efterdønning af den klassiske krise vi har været igennem her. Derfor siger den ikke så meget om den nye verden eller den nye usikkerhed.

KJERSGAARD: Hvad frygter du mest hvis vi ser et par år frem?

BECK FALLESEN: Jeg frygter mest at det her kan blive tændsatsen til at den boble, som jeg ser er bygget op omkring aktiekurser, sprænger. Det er altid svært at forudsæ hvad der får sådan en boble til at sprænge, sidste gang var det forstæder i fattige amerikanske byer, næsten gang kan det være det totalt modsatte, f.eks. et super rigt køberklientel som i Dubai, der vipper boblen over. Problemstillinger, vi ikke kender.

ØRSKOV: [...] Vi ser det samme i Grækenland og Irland nu som vi så i Island for et lille års tid siden. Folk trækker sig ud derfra fordi der er blevet investeret så massivt i økonomierne at der er en nervøsitet for om man fortsat kan tiltrække midler at købe statsgæld for.

KJERSGAARD: Så det I siger, er, at den rallying [forbedring af børskurserne] vi har set de sidste måneder, hvor det ligeså stille går frem igen og markederne har vendt sig, at den kan være udtryk for hvad?

BECK FALLESEN: Det er en boble.

ØRSKOV: Man kan godt sige det er en boble. [...] Det, der var løsningen på den aktuelle krise [var] de billige penge. Og der er ingen tvivl om at brandslukningen har været en meget stor succes forstået på den måde, at centralbanken og regeringerne sammen er lykkedes med at slukke den brand. Spørgsmålet er så, om de samtidigt har sået frøene til den næste store krise, og det er det, der er frygt for. Den første del af krisen her var jo de enorme aktiekurstigninger som næsten udelukkende skyldes at man har lånt penge gratis. Hvis man har lånt i amerikanske dollars har man fået 20 procent for bare i valutakursgevinst - det kunne man så ikke vide kunne man sige. Men i hvert fald er vi tilbage til det, der startede boblen oprindeligt - billige penge.

Hvorfor er reformerne udeblevet?

KJERSGAARD: Det er jo tankevækkende. Lad os gå et år tilbage. Obama bliver valgt til præsident, Bush har været ude et par måneder før og dybest set nationalisere Wall Street. Det er gået så hurtigt at ingen har nået at opfatte hvad det overhovedet betød. Det eneste man kan se er, at der kommer en kæmpe krise. Man vidste ikke engang på det tidspunkt hvor slemt det ville blive. Man har på det tidspunkt to tanker i Europe og USA: Den første er, at verden skal forhindres at løbe ud i en depression - det lykkes rent faktisk for Obama at forhindre dét - den anden er, at finanssystemet skal reformeres - at vi skulle *ikke* kunne stå her et år efter og have den diskussion vi har nu: der skulle på en eller anden måde gribes ind. I USA diskuterer man nu hvordan det kan være, at de firmaer som den amerikanske regering reddede med massive statslån, nu sidder med de penge de har fået og ikke sender dem tilbage ud i økonomien. Stig, hvor stort et svigt er der sket der? Eller kommer det reformarbejde igang?

ØRSKOV: Jeg synes ikke at der er sket et svigt endnu - der er potentialet til et svigt. Den første periode efter redningen handlede om at holde hånden under bankerne, holde hånden under finanssystemet. Det har der slet ikke været nogen tvivl om; det var uundgåeligt at man måtte pumpe snesevis af milliarder ind og øge bankernes egenkapital uden på det tidspunkt at stille krav til hvordan de skulle drives eller hvad deres egenkapitalsandel skulle være og lignende. Det er nu, det arbejde kommer, og det venter vi stadig at se nogle udspil på. Berlingske havde i dag [28. Nov] en fremragende gennemgang af nogle af de danske sygdomme, som handlede om at vi har banker med direktioner som ikke bliver styret, fordi der ikke er aktionærer som træder i karakter. Det er sådan i Danmark at en stor del af bankerne har stemmetalsbegrænsning blandt deres aktionærer, så der er en masse små-aktionærer. Og så har vi, som med Roskilde Bank, en risiko for, at der er nogle bankdirektører, der går amok i at låne penge ud til højre og til venstre. [...] Diskussion er så småt undervejs, men der er også behov for det. Der er behov for, 1, at bankerne bliver bedre polstret, og 2, at bankerne i så lang tid de nu kan BLIVER drevet som private virksomheder, altså med risiko for at de kan gå ned. Det er det, der er det store problem - for der er ingen, der tror, at verdens store banker kan gå ned nu og derfor kan denne verdens Goldman Sachs'er [Goldman Sachs: stor amerikansk investeringsbank, red.] og større banker låne penge meget billigt fordi at alle ved at vi de første mange år vil holde hånden under dem.

KJERSGAARD: Men reformvinduet stod vel åbent for et halvt til et helt år siden? Skulle reformerne ikke være kommet der?

ØRSKOV: Nej det tror jeg faktisk ikke. Vi har det politiske window of opportunity nu, fordi vi får den store arbejdsløshed nu - I USA har den rundet 10 procent, i visse stater er den oppe på 15 procent. Det giver politikerne et vis potentiale for at træde i karakter.

Men det er da klart at fordi bankerne er kommet over den første fase og aktiekurserne er steget så markant som de har - hvad man kan diskutere er en boble eller ej, hvad jeg tror det er - fremstår bankerne i dag som om de har genvundet noget af fordums styrke og det er selvfølgelig en politisk udfordring.

Boblen er der – brister den nu?

BECK FALLESEN: Jeg tror Clement havde fat i noget af det rigtige. Det vindue er ved at lukke, bankerne begynder at betale tilbage nu. I vores egen lille andedam er det Jyske Bank og Sydbank, der ikke ville have bankpakke 2 og internationalt Barclays i London - alle sammen prøver at betale tilbage af én simpel grund - de prøver at undgå reguleringer. De reguleringer kan kun gennemføres i en krisesituation. Politikerne troede at der nu var tid til at få nogle ordentlige reguleringer på plads og det brugte banklobbyen selvfølgelig til at reguleringerne skulle være så små som muligt. [...] Det, der så sker, er, at der i mediedebatten kommer fokus på bankbonusser, som er bedøvende ligeegyldige. Hvis bonusserne udbetales til dygtige folk er det system uproblematisk. Så det ender for med, at vi får reguleringer af nogle bankbonusser, men ikke af det finansielle system, som skulle gøre det bedre til at modstå den næste krise. Hvis vi er rigtigt uheldige kommer den krise nu, men jeg tør ikke sige det med sikkerhed på baggrund af Dubai. Jeg tror at araberne bliver nødt til at redde den i første omgang.

ØRSKOV: Der er jeg så pessimistisk - jeg tror at den virkelig kommer nu: Jeg tror vi får en 'anden runde' så at sige. Jeg tror vi kommer til at se at de bobler, der er blæst op igen, vil blive punkteret samtidig med at vi har en stor arbejdsløshed - det er det eneste punkt hvor jeg ikke ser lyst på tingene.

KJERSGAARD: Det er det, man beskriver som et *double dip*, først ryger vi ned i én kløft, så går vi lidt op igen før vi ryger ned i endnu en kløft. Men der er vel TO risici hvis vi skal være rigtig pessimistiske her: Risiko nummer ét er, at denne gang er det for alvor de sunde virksomheder som kommer til at betale. Man kan sige at den første krise slog luften ud af Stein Bagger, af Don Ø osv. men nu begynder det at trække over mod de sunde virksomheder - ikke fordi deres lån ryger eller fordi de har foretaget dårlige investering men simpelthen på grund af at det generelle økonomiske pres. Det er det ene problem. Det

andet problem er et troværdighedsproblem - det er det vi ser i Dubai nu. Udover at de beder om henstand fordi ikke kan betale regningen, har de også forsøgt at begrave det ved at være utydelige i deres kommunikation med aktionærerne. Og det er et kæmpe problem når man ved hvor meget det finansielle marked handler om tillid. Så der er vel to sider af den krise, der i givet fald kommer nu, er det rigtigt?

BECK FALLESEN: Nej ikke nødvendigvis. Det er for det første ikke sikkert at vi får endnu et stort dyk i økonomien. Det store problem er, at *HVIS vi alligevel får en stor nedsmeltning igen, så kan vi ikke bruge den samme opskrift til at tackle det én gang til - hvilket er en meget afgørende forskel*. Centralbankerne og regeringen stod sammen om indsatsen første gang og brugte alle disse store fantastiske skatteydermidler overalt til at banke bankerne op. I anden omgang vil centralbankerne selvfølgelig gøre alt hvad de kan - hvilket er begrænset når de sådan set ligger på nulrente [ØRSKOV: Ja] - men INGEN af centralbankerne tror på at vi får skatteyderne med én gang til. Og det er selvfølgelig fordi man trækker rundt på en gæld der nogle steder er på 10% af BNP osv. Men også fordi at bankbonusser og banker i det hele taget er blevet dybt upopulære - også i erhvervslivet fordi de penge de har fået, har de brugt til at redde sig selv i første omgang.

KJERSGAARD: Er det I siger, at vi er relativt sikre på at der er en aktieboble nu, og at der er to måder ud af den. Enten fiser luften langsomt ud samtidigt med at væksten går op igen eller også skal vi have en ny krise. Er det det, I siger?

BECK FALLESEN: Min opfattelse er, at vi har en aktieboble nu. Om den er ved at briste er en anden diskussion. Mit udgangspunkt er at den er steget 50 procent, og i nogle u-lande 70-80 procent, siden marts måned - det kan jeg ikke se nogen rationel begrundelse for, der er i hvert fald ikke en forbedring af verdensøkonomien eller virksomhedernes indtjening i den periode.

KJERSGAARD: Hvornår stod det klart for dig at den boble var blevet blæst for stort op?

BECK FALLESEN: Min skepsis melder sig efter sommerferien. Min første reaktion var en lettelse over at verden ikke var gået under. Men nu er der kommet et tidspunkt hvor man er begyndt at se på hvad der skal bære forbedringen, og det er ikke indtjeningen i 2009 - det er indtjeningen i 2010, 2011 og så ramler vi lige ind i det, vi diskuterer her i dag: nemlig hvorvidt der er en tændsats som kan udløse usikkerheden, og det er et godt spørgsmål.

KJERSGAARD: Stig, hvornår mente du at det var klart at vi var inde i en ny boble?

ØRSKOV: En boble 2? Det er omkring det samme tidspunkt, altså det tidspunkt hvor vi kan se at stigningen i forhold til bunden fra marts ligger på 50-60%. Og selvom vi ligger 50-60% under det, vi lå på for 2 år siden, så er det en for massiv stigning i forhold til hvad du kan retfærdiggøre med de indtjeningsforventninger, der måtte ligge derude. Det er dem, man ofte glemmer i den her situation, for det er så billigt at låne penge - hvis jeg havde lånt 100.000 i USA for et halvt år siden havde jeg jo allerede sparet de 20.000. Det er jo fristende, ikke?

Hvorfor føles krisen ikke værre?

KJERSGAARD: Så vi har et paradoks, hvor politikerne har sagt til folk i 8 måneder nu, at de skal gå ud og bruge penge. Men forbrugerne sidder på pengene - de er begyndt at opføre sig fornuftigt mens dem der én gang til tænker "fuld fart frem!", er investorerne.

ØRSKOV: Ja, og jeg tror det har noget at gøre med den kollektive opfattelse af, hvor slem situationen er. Med den velstand, vi har i dag, opleves faldet i økonomiske aktivitet ikke så markant som det f.eks. gjorde i 70'erne. Men det, folk ikke er klar over, er, at i 2008 og 2009 har vi oplevet et fald i den økonomiske vækst på 5-6 procent, som sandsynligvis bliver større. [ØRSKOV spørger publikum] Ved I hvornår Danmark sidst oplevede et tilsvarende BNP-fald?

MEDLEM AF PUBLIKUM: 50erne.

ØRSKOV: 1950erne? [...] Sidst vi havde en tilsvarende fald var i 1856, det er altså 150 år siden. Jeg vil ikke teoretisere over hvad der skete 8 år efter [nederlaget i 1864, red.], men jeg tror simpelthen ikke det er sivet ind hvor slemt det er, hverken hos investorerne eller hos den almindelige befolkning.

KJERSGAARD [henvendt til Stig]: Hvad er forklaringen?

BECK FALLESEN [tager over]: Forklaringen er efter min opfattelse dybt politisk - og menneskelig, nemlig ledigheden. Politikerne har indtil 2008 sagt, at problemet i den danske økonomi var mangel på arbejdskraft - overefterspørgsel på arbejdskraft og for lav ledighed. Det gav pres på lønnen og mangel på arbejdskraft. Det, der er problemet nu, i Danmark og globalt, er, at forbrugerne holder sig tilbage fordi de er bange for ledighed, de er ligeglade med at den økonomiske kurve begynder at vende og at økonomerne er glade - i hvert fald var det indtil for nylig - og at vi nu er på vej mod en normaliseret tilstand. Ledigheden går fortsat op i alle disse lande og det påvirker forbruget og den

anden ting der skal give vækst, nemlig investeringerne. Faktisk er investeringerne gået drastisk ned og alle *forecasts* for 2010 siger meget lavere investeringer. Bare kig på mediebranchen. Generelt er det sådan for hele verden af man starter 2010 med overkapacitet - med andre ord har man ikke noget investeringsbehov overhovedet.

Hvad skal regeringen gøre?

KJERSGAARD: Så hvis flasken peger på politikerne - og den læsning som I laver nu betragter politikerne vel som endnu værre end de havde forestillet sig, fordi de i 6 måneder ved enhver vækstfremgang har sagt, at 'nu er vi over det værste, nu går vi frem'. Så nu står politikerne overfor et firdobbelt problem: 1) Der er den gamle krise vi er i nu, 2) den nye krise vi er på vej ind [boble 2], så er der det problem, at folk ikke bruger penge nok samt at der ikke er flere penge man kan sende ud i samfundet og 4) endelig er der i virkeligheden globaliserings- velfærds-konkurrenceevne-dagsordenen, ikke, qua de tal der lige er kommet fra Danmarks konkurrenceevne.

ØRSKOV: Ja, samt en helt fejlagtig genopretningspolitik, er jeg ked af at skulle sige. Intentionerne i den er gode nok: Vi skal have penge ud i samfundet. Men det store problem er, at [regeringen] har valgt at gøre det i form af skattelettelse. Man har givet skattelettelse på den mest uintelligente måde jeg længe har set ved at sige til folk, at de *næste år* får en massiv skattelettelse, men i år skal betale den høje skat. Og ikke nok med det - i år får vi stadig mulighed for at spare op til pension med de lukrative fradragmuligheder vi har. Det betyder, at folk skyder deres løn til 2010 og så banker de ellers resten ind på deres pensionsopsparing. Og det betyder at den økonomiske krise, som man i dag tror vil koste et fald på 3-4 procent i BMP, den tror jeg bliver værre.

Og samtidig har vi set troen på, at vi ved hjælp af skattelettelse kan få økonomien i gang igen - det er altså lidt som at træde på pedalen til en oppumpet skinke en gang til, fordi Danmark har nogle forbrugere, som er de mest forgældede i OECD. De danske husholdningers samlede gæld udgør 130 % af BNP - det findes ikke andre steder. Og så kan man fortælle mig at vi har en enormt smidig realkreditsystem og alle mulige andre gode ting, men kendsgerningen er, at de er forgældede og står overfor en stor arbejdsløshedsrisiko - især i Jylland, hvor vi har vores produktions- og eksportvirksomheder. Samtidig står de i en situation hvor de kan se at boligpriserne er faldet og selvom man kan håbe at de har nået en bund og at den lave rente holder en bund under

priserne, så kan man forvente at [boligpriserne] i Jylland falder 5-10% endnu.

KJERSGAARD: Leif, er det en rigtig vurdering?

BECK FALLESEN: Noget af vejen - jeg er dog selvfølgelig ret uenig. Jeg mener at regeringen og regeringens økonomer helt fejlbereggede denne økonomiske krise. Vi skal tilbage til august 2008 hvor der blev fremlagt en finanslov som gik ind for en *stramning* af finanspolitikken - Danmark var absolut det eneste sted i verden hvor man fik den tanke. Den opgav man så og begyndte at lave drypvise lettelser. Man kan [som ØRSKOV] nævne husholdningernes gæld, men hvis man ser på statens gæld, så står Danmark i en langt bedre situation på samtlige områder. Vi kunne have valgt en anden vækstpolitik, men vi har aktivt fravalgt den.

ØRSKOV: Nej, pointen er, at vi kunne have valgt en vækstpolitik som var andet og mere end blot at give skattelettelser. Det er den dumme vækstpolitik jeg har set længe.

BECK FALLESEN: Skattelettelser skulle helt klart have indgået, vi har også argumenteret for at de skulle være fremrykket og ikke udsat.

KJERSGAARD: Hvad skal være regeringens økonomiske udspil i starten af 2010?

BECK FALLESEN: Ja, de kan starte med at sige, at da der ikke kom en juridisk bindende aftale ved klimatopmødet, må man kompensere for den række af økonomiske fordele, man ville have fået ved en juridisk bindende aftale, som allerede var bygget ind i finansloven og i erhvervslivets forventninger. Jeg tror, at man i praksis vil vente til ledigheden begynder at stige og man kan få en minister til at lave et uanmeldt kasseeftersyn og nogle økonomerne til at lave nogle andre *forecasts* som man kan arbejde med.

KJERSGAARD: Prøv at forklare på almindelig dansk, hvad mener du med det?

BECK FALLESEN: For at kunne skifte standpunkt fra for 2 år siden, hvor man sagde, 'der er mangel på arbejdskraft' til at sige 'NU er vi i krise' - at sige, kort og kontant i januar 2010: krisen er nået til Danmark. *Den er ikke nået til Danmark endnu i den politiske beslutningsproces og den er heller ikke nået ud til folket for ledigheden stiger.*

KJERSGAARD: Men kan regeringen gøre sig håb om at løse krisen næste år med flere skattelettelser?

ØRSKOV: Nej.

BECK FALLESEN: Det mener jeg bestemt skal indgå ja. Helt klart.

KJERSGAARD: Men også offentlige investeringer?

BECK FALLESEN: Flere offentlige investeringer, ja, det har vi også støttet hele vejen igennem. Problemet med offentlige investeringer i Danmark - og det undervurderer man ofte i det andet organ derovre [peger på Stig] det er, at når først man har truffet en beslutning om at lave en offentlig investering, så kan der gå to-tre år før den begynder at virke.

ØRSKOV: Jamen, Leif, Leif, det er kernen i det her. Så længe man ikke har den krisebevidsthed som jeg fuldstændig enig med dig i mangler, så laver man lappeløsninger. Skattelettelser er noget af det mest forrykte *lappeløsni*, jeg nogensinde har set. Det er helt oplagt at man ikke kan lave offentlige investeringer som virkelig forbedrer vores konkurrenceevne gennem infrastruktur, teknologi eller i energieffektivisering over en et-årig periode - det skal vi sætte i gang med en længere horisont. Man bliver nødt til at indstille sig på, at der ikke er nogen *quick fixes* i det her, det kommer til at gøre ondt.

BECK FALLESEN: Jeg vil gå tilbage til den første oliekrise i 1976. Der gennemførte Danmark faktisk en midlertidig momsnedsettelse. Den virkede ved at smadre betalingsbalancen - så man var nødt til at holde op igen - men den afklarede dog lidt af diskussionen blandt økonomer om, hvorvidt man kan få folk til at købe mere, hvis man sætter afgifter og skatter ned. Svaret er selvfølgelig JA. Hvis man ser på hvad folk har gjort i andre lande i forhold til fx biler kan man diskutere holdbarheden af dét - men man kan godt få folk til at købe nye biler, bare de er billige nok.

ØRSKOV: Men Leif, vi kan også blive enige om at det vi gjorde tilbage i 1976 ikke forbedrede vores konkurrenceevne?

BECK FALLESEN: Nej, men det hjalp vækst og beskæftigelse på kort sigt. Forskellen er, at vi dengang havde statsgæld, det har vi ikke nu - vi havde statsfinanser som var helt ad helvede til, det har vi ikke i dag, så den økonomiske frihedsgrad man har i dag, den har man ladet være at udnytte.

KJERSGAARD: Så Leif, en midlertidigt momsnedsettelse uden at afvise offentlige investering, og du Stig ville satse 100% på offentlige investeringer? I infrastruktur, energi, kommuneskoler?

ØRSKOV: Ja, og teknologi - teknologi er alfa og omega. Der var en glad sjæl som stillede op til det københavnske kommunalvalg og som ville have frit bredbånd til alle - jeg siger: Why not?

Udsendt som nyhedsmail 30/11, som artikel i PDF 4/12